

РЕШЕНИЕ

№ 3661

гр. София, 31.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 05.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2732** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Л. В. Н., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № РО-101/22.02.2013 г. на директора на Столична управление „Социално осигуряване“ (СУ „СО“), с което е отхвърлена жалбата на оспорващата срещу Разпореждане № [ЕГН]/36 от 08.11.2012 г. на Ръководител „Пенсионно осигуряване“ („ПО“) като неоснователна.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа тезата, че административният орган не е обсъдил приложените по преписката писмени доказателства, поради което е достигнал до неправилни изводи. Твърди, че от приложените безспорни доказателства пред пенсионния орган за трудов и осигурителен стаж от 8 години, 7 месеца и 24 дни и 1 година и 8 дни, след първоначално посочения, е видно че жалбоподателката отговаря на изискванията за минимален стаж над 5 години, съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 1, т. 4 КСО. Счита, че извършваната проверка от контролните органи и от органите на МВР на работодатели на оспорващата не е основание за редуциране на пенсията за инвалидност поради общо заболяване. Изразено е искане за отмяната на решението на директора на СУ „СО“, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/36 от 08.11.2012 г. на Ръководител „ПО“ и изпращането на административната преписка на компетентния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на

закона. Претендира разноски.

В съдебно заседание Л. В. Н. се представлява от упълномощения адвокат Х., който поддържа жалбата и направените с нея искания. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски. Представя писмени бележки, в които доразвива наведените основания за неправилност и незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт.

Ответникът – директорът на Столично управление “Социално осигуряване”, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и съда да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно, постановено предвид обстоятелството, че пенсията за инвалидност поради общо заболяване и определянето на нейния действителен размер зависи от участието в осигуряването, а не само от осигурителния стаж на оспорващата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства и от данните по пенсионното досие по чл. 9, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) се установява, че Л. В. Н. е подала заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване с вх. № 12001364/13.05.2011 г., към заявлението е приложила изискуемите, съгласно чл. 3 НПОС документи и е удостоверила положения осигурителен стаж на длъжност „счетоводител“ в [фирма], за периода 02.10.1995 г. - 31.12.2002 г. чрез трудова книжка. В заявлението жалбоподателката е декларирала желанието си, при зачитането на осигурителния ѝ стаж в посоченото дружество, пенсионният орган да вземе за периода 01.01.1997 г. - 31.12.1997 г. минималната работна заплата, а за периода от 01.01.1998 г. - 31.12.2002 г. - да се ползват данните от персоналния регистър.

При извършване на преценката за правото и размера на пенсията за инвалидност поради общо заболяване, въз основа на представените от лицето документи е било установено несъответствие между данните, подадени в персонален регистър и тези, посочени в представените от Л. Н. документи. Жалбоподателката е уведомена с писмо от 17.05.2011 г. да представи заверена осигурителна книжка за периода 02.10.1995 г. - 31.12.1999 г. от [фирма], но такава в хода на административното производство не е представена. Поради това пенсията е била отпусната с разпореждане № [ЕГН], протокол № 18 от 10.06.2011 г., считано от 21.02.2011 г.- дата на инвалидизиране, като последната е определена в минимален размер до отстраняване на противоречията. Личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е отпусната при осигурителен стаж 8 години 7 месеца и 24 дни до дата на инвалидизиране по представените от лицето документи, удостоверяващи осигурителния ѝ стаж, положен в [фирма], [фирма] и [фирма].

Във връзка с констатираните нередовности е било направено искане изх. № XXII-43/27.06.2011 г. до Дирекция „К.“ да бъде извършена проверка при осигурителя [фирма] за удостоверяване на осигурителния стаж и доход за периода 02.10.1995 г. - 31.12.1999 г., при осигурителя [фирма] и неговия правопреемник [фирма] както и е изискано от Районната картотека на медицинската експертиза (РКМЕ) медицинското досие на лицето.

С писмо с изх. № УП-411 от 15.07.2011 г. Дирекция „К.“ е уведомила Дирекция „Пенсии“, че трудовите договори на Л. В. Н. както в [фирма], така и в [фирма], са

подадени с много голямо закъснение, в нарушение на изискванията на Наредба Н-8 от 2005 г., като поради това е била сезирана с писмо изх. № 04-10-6/04.02.2011 г. ГД „Криминална полиция“ за извършване на разследване на допуснатите законови нарушения и редовността на посочените трудови правоотношения.

С разпореждане № [ЕГН]/2 от 13.01.2012 г., ръководител „ПО“ се е произнесъл, че по повод извършената проверка от Дирекция „К.“ и констатираните нарушения, както и въз основа на предприетите действия по сезиране на ГД „Криминална полиция“, то до произнасяне на контролните органи относно правилността на представените в пенсионната преписка документи за осигурителен стаж и възраст и осигурителен доход, на основание чл. 10, ал. 2 НПОС личната пенсия за инвалидност, поради общо заболяване следва да се изплаща в минимален размер. Цитираното разпореждане е връчено лично на лицето на 27.01.2012 г.

Междувременно, преди получаването му, Л. Н. е оспорила разпореждане № [ЕГН]/18 от 10.06.2011 г. на 17.01.2012 г. По жалбата, главният директор на СУ „СО“ се е произнесъл с Определение № РО-65/08.02.2012 г., като е приел, че жалба вх. № МП-6006 от 17.01.2012 г. е просрочена, поради което е прекратил производството.

На 21.03.2012 г. в СУ „СО“ е било депозирано заявление от оспорващата с вх. № МП-28919, с което е било поискано пенсията за инвалидност поради общо заболяване да бъде преизчислена, като се вземат предвид осигурителния стаж и доход за периода 03.01.2011 г. - 31.01.2012 г., като към заявлението е приложено удостоверение обр. УП-2 № 19/02.03.2012 г., издадено от [фирма]. По посоченото заявление ръководител „ПО“ се е произнесъл с разпореждане № [ЕГН]/5 от 30.03.2012 г., с което на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК е разпоредено спиране на административното производство по заявление от 21.03.2012 г. на Л. Н..

С писмо изх. № МП-28919#1 от 02.04.2012 г. от Дирекция „Пенсии“ е поискано от Дирекция „К.“ да бъде извършена проверка на фирма [фирма], във връзка с подаденото заявление за преизчисление на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване от Н.. При извършване на изисканата проверка е посочено, че данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 КСО достоверно отразяват данните от представените по време на проверката разплащателни ведомости.

Срещу постановеното разпореждане № [ЕГН]/5 от 30.03.2012 г. на ръководител „ПО“ за спиране на административното производство Л. Н. е депозирала жалба вх. № 93П-16737-2 от 23.04.2012 г. до директора на СУ „СО“. Съобразено е, че основаниято за спиране по чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК е отпаднало, с оглед на което е прието, че производството по преизчисляване на пенсията във връзка с допълнително представен осигурителен стаж и доход след датата на инвалидизирането следва да бъде възобновено.

По отношение на извършеното сезиране на ГД „Криминална полиция“ във връзка с проверка на осигурителите [фирма], както и [фирма], ръководството на СУ „СО“ е уведомено, че в СГП е образувано досъдебно производство по заявителски материал, което към момента не е приключило.

Постановено е Разпореждане № [ЕГН]/36 от 08.11.2012 г. на ръководител „ПО“, с което пенсионният орган е извършил зачитане на допълнително представения от жалбоподателката осигурителен стаж след дата на инвалидизиране в размер на една година, положен при осигурител [фирма].

Посоченото разпореждане е обжалвано с жалба вх. № ЖП-74 от 30.01.2013 г., която е отхвърлена като неоснователна с Решение № РО-101/22.02.2013 г. на директора на СУ

„СО“, което е предмет на настоящия съдебен спор. Жалбата до съда е подадена чрез административния орган с вх. № ЖП-193/11.03.2013 г.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените от страните документи и извлечения. Като доказателство е прието и представеното с молба от 25.11.2013 г. удостоверение № 5806/2011г. от 13.11.2013 г. на СГП, от което е видно че досъдебно производство по прокурорска преписка № 5806/2011 г. е образувано срещу неизвестен извършител и по същото Л. В. Н. няма процесуално качество на обвиняем/пострадал.

По делото са изслушани свидетелските показания на Г. П. Д., разпитан в с.з., проведено на 05.03.2014 г. Свидетелят заявява, че Л. В. Н. е работила в [фирма] като счетоводител в края на 2009 г. и в началото на 2010 г. на трудов договор. Във връзка с приетите по делото писмени доказателства, представени от страна на оспорващата заявява, че всички подписи и печати са поставени от него.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София град, 18 - ти състав прави следните правни изводи:

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, предвид датата на връчване на обжалваното решение (26.02.2013 г.), срещу акт, който подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 118, ал. 1 КСО и от надлежна страна, по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК като е спазено изискването за оспорване по административен ред. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, приложим на основание чл. 118, ал. 2 КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила, дали актът е издаден при спазване на установената в закона форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № РО-101/22.02.2013 г. на директора на СУ „СО“, с което жалбата на Л. В. Н. срещу Разпореждане № [ЕГН]/36 от 08.11.2012 г. на ръководител „ПО“ е оставена без уважение като неоснователна.

По делото няма спор по фактите. Спорът е правен и се концентрира върху това, налице ли са били основанията, разписани в нормата на чл. 95, ал. 2 КСО за спиране на отпуснатата пенсия за инвалидност на Н. поради общо заболяване и определянето ѝ в минимален размер. Съгласно тази разпоредба длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, може да издаде разпореждане за спиране на пенсията, когато са представени доказателства за обстоятелства, които могат да доведат до нейното прекратяване съгласно чл. 96, ал. 1 КСО. Така регламентирано в тази хипотеза, пенсионният орган действа при условията на оперативна самостоятелност. Негова е преценката дали да издаде разпореждане за спиране на отпуснатата пенсия. При съдебния контрол на актове издадени при условията на оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове - чл. 169 АПК. Въпрос на законосъобразност е дали административният орган не е нарушил рамките на

оперативната му самостоятелност и дали не е упражнил превратно правото си на свободна преценка.

Предвид възрастта на оспорващата, правото ѝ на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване се определя от чл. 74, ал. 1 КСО, като предпоставките са следните: загуба на работоспособността и минимален размер на осигурителен стаж до датата на инвалидизирането, който съгласно т. 4 от същата разпоредба за лицата над 30 г. е 5 години.

Съгласно чл. 74, ал. 3 КСО, не се отпуска пенсия за инвалидност поради общо заболяване на лицата, на които е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст. Следва да се посочи и разпоредбата на чл. 75 КСО, която регламентира определянето на размерите на пенсията за инвалидност поради общо заболяване, като ал. 4 установява минимални прагове в зависимост от степента на трайно намалената работоспособност, която съобразно инвалидността на жалбоподателката, попада в т. 3 от същата разпоредба, и размерът на пенсията за инвалидност поради общо заболяване не може да бъде по-малък от 85% от минималния размер по чл. 70, ал. 7 КСО.

На следващо място е необходимо да се посочи и нормата на чл. 95, ал. 2 КСО, която предвижда, че длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване, може да издаде разпореждане за спиране на пенсията, когато са представени доказателства за обстоятелства, които могат да доведат до нейното прекратяване, съгласно чл. 96, ал. 1 КСО. Ако се установи, че няма основание за прекратяване на пенсията, тя се възстановява от датата на спирането. Тъй като разпоредбата е озаглавена спиране на пенсията, посоченото за липсата на основание за прекратяване, се отнася към хипотезата за спиране на пенсията. Чл. 96, ал. 1 КСО предвижда основания за прекратяване на пенсията, сред които хипотезите по т. 1, 2 и 3 не са относими към правното положение на Л. В. Н., единствено относимо е основанието по т. 4 – отпадане на основанието за получаването ѝ. Съгласно чл. 97, ал. 1 КСО, спряната пенсия се възобновява, когато отпадне основанието за спирането ѝ.

По общо правило, съгласно чл. 99 КСО, се допуска изменение на разпореждане за отпусната пенсия, в това число и на процесната - за инвалидност. С жалбата си, оспорващата не е направила искане за спиране на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, а само за изчисляване на действителния размер въз основа на представените доказателства за доход и осигурителен стаж, които са признати от пенсионния орган.

С чл. 99, ал. 1 КСО е регламентирано правото на лицата, на които е отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване да поискат преизчисляването ѝ след пенсионирането, но отправянето на такова искане не е предвидено като правно основание за отпадане на основанието за получаване на отпусната пенсия. Основание по чл. 95, ал. 2 КСО за служебно спиране на пенсията за инвалидност ще да бъде налице при отпадане на основанията за получаването ѝ, т.е. при постъпване на доказателства, които опровергават зачетения от пенсионните органи осигурителен стаж при отпускането ѝ. Проверката на работодатели, за които не е зачетен стаж при отпускането на процесната пенсия на жалбоподателката, не е основание за отпадане на основанието за отпускането ѝ, тъй като съобразно признатия осигурителен стаж – над 8 години, Н. отговаря на изискванията за минимален стаж над 5 години, съгласно горепосочената разпоредба на чл. 74, ал. 1, т. 4 КСО.

В случая ако се стигне до незачитане на осигурителния ѝ стаж за

спорния период то това няма да доведе до прекратяване на пенсията и поради отпадане на основанието за нейното получаване - чл. 96, ал. 1, т. 4 КСО, а ще се отрази единствено при определяне на индивидуалния коефициент и на размера на пенсията. Ето защо, в тази хипотеза определянето на минималния размер с процесното разпореждане, като последица от спирането поради извършване на проверка при посочените двама осигурители – [фирма] и [фирма], без да са изложени в подкрепа мотиви на този извод, е упражнено в нарушение на закона. Административният орган е следвало да определи размера на пенсията, при отчитане на осигурителния стаж и доход, като изложи съображения в коя част и на какво основание евентуално зачита или не зачита посочения от оспорващата осигурителен стаж за процесния период, като съобрази принципа на съразмерност, залегнал в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Видно е от данните по делото, че проверката при двама от осигурителите, при които Н. е полагала труд през спорния период, е започнала през ноември 2010 г. и до приключване на устните състезания по делото не е приключила с влязъл в сила акт. Съгласно чл. 6, ал. 2 АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права в по-голяма степен от най - необходимото за целта, за която се издава актът, а съгласно ал. 5 на същата разпоредба, административният орган трябва да се въздържа от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъразмерни с преследваната цел. Извършваната в изпълнение на чл. 10 на Инструкцията за контрол по разходите на държавното обществено осигуряване проверка от Дирекция „К.“ на трима осигурители, касае дейността им във връзка с подавани уведомления по чл. 62, ал. 4 от Кодекса на труда (КТ). Установено е, че по този случай се извършва проверка и от ГД „Криминална полиция“, както и че са налице данни за образувана прокурорска преписка вх.№ 5806/2011 г. за престъпление по смисъла на чл. 256, ал. 1 НК.

Изложеното води до извод за основателност на жалбата. Оспореното решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия, разписани в чл. 117, ал. 3 КСО и при спазване на предписаната в чл. 59 АПК форма, но с оглед на констатираното от съда наличие на материална незаконосъобразност, на основание чл. 146, т. 4 АПК, настоящият състав следва да постанови неговата отмяна. Тъй като на основание чл. 98, ал. 1 КСО пенсиите се определят и изплащат с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, то съдът не следва

да постановява изплащане на конкретен размер на пенсията, а да задължи този орган да издаде разпореждане със съответното съдържание, съобразно мотивите на съда, задължителни за него, на основание чл. 173, ал. 2 АПК.

С оглед на гореизложените мотиви за основателност на жалбата, жалбоподателката има право на направените разноски по делото за процесуалното представителство на адвоката, осъществено по делото – в размер на 400 лв., уговорени и платени, съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. В. Н., ЕГН [ЕГН], Решение № РО-101/22.02.2013 г. на директора на Столична управление „Социално осигуряване“ и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/36 от 08.11.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“.

ИЗПРАЩА административната преписка на ръководител „Пенсионно осигуряване“ при Столично управление „Социално осигуряване“, за възлагане изготвянето на ново разпореждане, съобразено дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, в 7-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение и получаване на съобщение за това.

ОСЪЖДА Столично управление „Социално осигуряване“, да заплати на Л. В. Н., ЕГН [ЕГН], сумата от 400 (четиристотин) лв., представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: